

LBRIS

We know
books

Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Bunicul Bunica

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Bunicul

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Înnumără florile cari cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar înnumără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crețe parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

- Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan și o fetiță, roșii și bucălai, sărutară mânele lui „tata moșu”.

- Tată moșule - zise fetița - de ce zboară păsările?

- Fin'că au aripi, răspunse bătrânul, sorbind-o din ochi.

- Poi, rațele n-au aripi? De ce nu zboară?

- Zboară - zise băiatul -, dar pe jos.

Bătrânul coprinsse într-o mână pe fată și în cealaltă pe băiat.

- O, voinicii moșului...

Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâta dragoste, că ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

- Tată moșule, da' cocorii un' se duc când se duc?

- În țara cocorilor.

- În țara cocorilor?

- Da.

- Da' rândunelile un' se duc când se duc?

- În țara rândunelilor.

- În țara rândunelilor?

- Da.

- Tată moșule, aș vrea să-mi crească și mie aripi și să zbor sus de tot, până în slava cerului, zise băiatul netezindu-i barba.

- Dacă ți-o crește ție aripi - zise fata - mie să-mi prinzi o presură și un sticlete.

- Da... hî... hî..., poi ce fel... și mie?

Fata se întristă.

Bătrânul o mângâie și zise băiatului:

- Bine, să prinzi și pentru tine, să prinzi și pentru ea.

- Ție două și mie două... nu e așa, tată moșule?

- Firește, ție două, lui două, și mie una.

- Vrei și tu, tată moșule? întrebă băiatul cu mândrie.

- Cum de nu... mie un scatiu.

Ce fericiți sunt!

